בותני' אהמקשה נדה 🌣 קשתה שלשה ימים

בתוך י"א יום ושפתה מעת לעת וילדה הרי

זו יולדת בזוב דברי רבי אליעזר רבי יהושע

אומר לילה ויום כלילי שבת ויומו ששפתה

מן הצער ולא מן הדם יכמה היא קישויה ר'

מאיר אומר אפילו ארבעים וחמשים יום רבי

יהודה אומר דיה חדשה ר' יוםי ור' שמעון

אומרים יאין קישוי יותר משתי שבתות: גָם' אמו כל הִמקשה נדה היא אמר רב נדה

ליומא ושמואל אמר חיישינן שמא תשפה ור'

יצחק אמר המקשה אינה כלום והקתני

המקשה נדה אמר רבא יבימי נדה נדה

בימי זיבה מהורה והתניא הממקשה בימי

נדה נדה בימי זיבה מהורה כיצד קשתה יום

אחד ושפתה שנים או שקשתה שנים ושפתה

יום אחד או ששפתה וקשתה וחזרה ושפתה

הרי זו יולדת בזוב אבל שפתה יום אחד

וקשתה שנים או ששפתה שנים וקשתה יום

אחר או שקשתה ושפתה וחזרה וקשתה אין זו

יולדת בזוב יכללו של דבר קושי סמוך ללידה

אין זו יולדת בזוב שופי סמוך ללידה הרי זו יולדת בזוב יותניא בן אחי ר' יהושע אומר

כל שחל קישויה בשלישי שלה אפילו כל

היום כולו בשופי אין זו יולדת בזוב כללו של דבר לאתויי מאי לאתויי דחנגיא מה"מ

דת"ר דמה דמה סיימחמת עצמה ולא מחמת

ולד אתה אומר מחמת ולד או אינו אלא

מחמת אונם כשהוא אומר יואשה כי יזוב זוב

דמה מהרי אונם אמור הא מה אני מקיים

דמה דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ומה

ראית למהר את הולד ולממא באונם ממהר

אני בולד שיש מהרה אחריו ומממא אני

קשתה. מחמת ולד: ג' ימים בחוך אחד עשר יום. שבין נדה לנדה

וראתה כל שלשתן הימים רלופין: ושפחה. מלערה: מעת לעת. ברביעי:

וילדה. איגלאי מילתא דדמים שראתה לא באו מחמת ולד הלכך הרי זו יולדת בזוב אבל אם לא

שפתה סמוך ללידתה כל דמים שראתה

מחמת ולד הוא ורחמנא טהרינהו

מזיבה דכתיביי זוב דמה דמה מחמת

עלמה ולא דמה מחמת ולד: לילה

ויום. דאם שפתה בחלי יום שלישי

וילדה יום רביעי דשפתה מעת לעת

אין זו שופי אלא אם כן שפתה

לילה ויום שלאחר הלילה כלילי שבת

ויומו: ששפחה מן הלער ולה מן

הדם. דאע"ג דחזיא דם הוי שופי:

כמה הוא קישויה. דלא אתיא לידי

זיבה בכל דמים שתראה: אפינו

ארבעים או המשים יום. אם לא

שפתה יום אחד סמוך ללידה לא

אתיא לידי זיבה ולא הויא יולדת בזוב:

דיה חדשה. דיה אם נטהר את הקושי

חדש אחד היינו תשיעי אבל קשתה

שלשה בתוך י"א ימי זיבה בחדש

השמיני ואפי׳ מקשה והולכת כל

תשיעי הרי זו יולדת בזוב מחמת

שלשה ימים של שמיני: גבו' אטו

כל המקשה נדה היא. אילו קשתה

בימי זיבה מי הויא נדה והא אין נדות

בימי זוב: אמר רב נדה ליומא.

וה"ק המקשה ורואה דם בימי זיבה

באותו היום אסורה לשמש אבל לערב

טובלת ואינה לריכה לשמור יום כנגד

יום דרחמנא טהריה לדם קושי:

ושמואל אמר. אף לריכה לשמור

יום כנגד יום מדרבנן דחיישינן שמא

תשפה ונמלא שלא היה דם קושי

מחמת ולד ונמלא משמש עם זבה

קטנה דאורייתא וענוש כרת: אינה

כלום. ואפילו באותו היום משמשת:

בימי נדה. בימים הראוים לנדות:

נדה. דקושי לא טהריה רחמנא אלא

מזיבה אבל מנדה לא טהריה כדאמרי׳

לקמן: בימי זיבה. בתוך אחד עשר

יום טהורה: והתנית. בניחותה:

ושפתה שנים. מן הלער ולא מן

הדם: הרי זו יולדת בווב. אם ראתה

כל שלש הואיל ושופי סמוך ללידה

נמלא דם הקושי שלא מחמת ולד:

כל שחל קישויה. לאו לשון התחלה

הוא אלא הכי קאמר כל שקשתה

בשלישי אפי׳ שעה אחת בליל כניסת

שלישי אפילו כל היום כולו בשופי

ושפתה מליל ד' שעה אחת להשלמת

מעת לעת אין זו יולדת בזוב דבעינן

שופי כל יום ג' המביחה לידי זיבה:

וכי יווב זוב משמע זוב מ"מ

ואפי׳ באונק: שיש טהרה אחריו. דם טוהר: וחונם בחשה לח חשכחן.

דטהור: זובה. דם יהיה זובה ובנדה

משתעי דפרשה ראשונה נאמרה

בנדה ושניה בזבה כדכתיב בשניהש

בלא עת נדתה: ולא מחמת ולד.

עין משפמ נר מצוה מח א ב ג ד מיי׳ פ״ז מהל׳ איסורי ביאה הלכה א

קיסורי פיתו הכלה ק [והל"ב]: מש ה ו מיי שם הל"ג: ג ז מיי שם הלכה ד וע' :מ"מ:

נא ח מיי שם הלייה: גב ט מיי שם פייה הלי ה סמג לאון קיא טוש"ע יו"ד סי קפג סעיף א:

מוסף רש"י

קשתה שלשה ימים. כתינ נפרשת זכה כחחד עשר שכין נדה לנדה, שהם הימים המביאים לידי זיבה, ואשה כי ימוכיתים פיקי היכום, ומשם כי יחוב זוב דמה ימים רבים ומנית (לקמן) דמה מחמת עלמה ולח מחמת ולד, מגיד שדם הקישוי שילא קודם הולד מחמת לער הקישוי אינו מביאה לידי זיבה, וכ"ש דם שלאחר הולד, אבל אם ראתה ימים רלופין בהן מתוך קושי, ושפתה. קודם יניחת כולד יום אחד. מעת לעת. הונד יום מחד, מעת דעת.
ושקטה ונחה מלערה ואח״כ
ילדה בין ממוך קושי בין
ממוך שופי, הרי זו יולדת
בזוב. לפי שכיון שלאחר ג׳
שפחה, איגלאי מילמא דלאו שפונא, להצכלה לוכנות לכוו מחמת ולד אמת, ונעשית בהן זבה למנות ז' נקיים כדין זבה, וכל זמן שלא מספור ז' נקיים לא יהא דם שלה דם שלה דם טוהר יאפילו לאחר שבועיים, ואחר מלאת שמונים שלה לריכה מנחת שמונים שנה נכיכה שני קרצנות אחד ללידתה ואחד לזיכתה (טוהדרין פז: ובעי"ד לעיל ז: ויבמות פג.). ששפתה מן הצער. ואין אנו חוששין אם לא שפתה מן יום הוספין מט כו שפתם תם הדס (סנהדרין שם). כמה היא קישויה. דלמתיע מחמת ולד הול, אפילו מחמשים יום. הולם לילה (יבמות שם). דיה חדשה. חדש משיעי שהיח חדשה. מדם משיפי שהיק יותר יולדת בו ופעמים שחין יותר מיום או יומים, כגון שילדה בב" בחדש אין הולד מטהר אלא דמים שראתה מר"ח ואלה, שאין באה על ידו ואלך, שאין באה על ידו לויבה אם לא ראתה ג' ימים רצופים קודם ר"ח, דקסבר ר' יהודה שיפורא גרים (שופר שב"ד תוקעים לקידוש שהוא מטהר את כל החדש. סטות ננסטר מנו כל הממש, כגון אם ילדה בסופו ואין הטהרה אלא מזיבה אבל מנדה אינו מטהרה בימי נדה, ואם שפתה מן הלער סמוך ללידה יום אחד, אף מזיבה לא טהרה והרי היא יולדת בזוב

מעין אחד הוא א"נ כדמשני הכא אנא דאמר כתנא דשוין אבל פתם בחבר" המקשה. וראתה דם הרי זו נדה. ובגמרא פריך ומתרך לה: מתניתין דיולא דופן קשה וי"ל דאין נותנין לה ימי טוהר איכא לאוקמי לענין שאם ראתה ביום ז' לזכר או ביום י"ד לנקבה דהויא תחלת נדה דאין טומאת לידה עליה אי נמי אע"ג דשני מעינות הן

יש לטמא הדם דמן המקור קאתי אלא דוקא במקום שהתורה מטהרתו: בלילי שבת ויומו. קים ליה לרבי יהושע דאם לא

שפתה לילה ויום אע"פ ששפתה מעת לעת מחמת ולד היה: בדה דיומא. נראה דאף לבעלה לא חיישינו שמא תשפה דאולינן בתר רוב נשים מקשות דאינן שפות לילה ויום דהא עובדא דשילא בר אבינא נראה דלבעלה הוי ולא לטהרות: און ששפתה וקשתה וחזרה ושפתה. כדי נסנה דהא מרישא שמעינן לה דקתני קשתה שנים ושפתה יום אחד וכ״ש הא דטמאה וכן בסיפא לא היה לריך למתני קשתה ושפתה וקשתה כיון דתנא שפתה שנים וקשתה יום אחד דטהורה אי נמי אתא לאשמועינן אע"ג דלא קשתה כל יום הסמוך ללידה אלא מקלמו וכן ברישא בכי האי גוונא: ואימא קושי בימי נדה. ור"ל ס"ד דמסתבר טפי לאוקומיה בזיבה משום דאשכחן זב אונס דטהור הוא: בדרה. פרש"י דרב אסי טעה בין רי"ש לדלי"ת (א) ואין נראה אלא נראה דאיהו אמר ליה גדייה בדלי״ת רפה כלומר משכהו בדברי טעם עד שיחזור כמו (שמות יב) משכו דמתרגמינן נגודו וכמו (ב"ב דף יג.) גוד או איגוד והוא סבר גדייה בדגש כמו גודו אילנא: איםי בן מהללאל. בערבי פסחים (פסחים דף חיג:) יש תנא דיש לו כל השמות הללו ועוד קרי ליה התם הוא יוסף הצבלי הוא יוסף איש הוצל ולא תנא אחר הוא כמו שיש מפרשין שם דהה בפרק הוליהו לו (יומא דף נב:) פריך מאיסי בן יהודה ליוסף איש הוצל והכא לא מייתי אלא שמות דאיסי דדמי לרב אסי:

באונם שאין מהרה אחריו אדרכה ממהר אני באונם שכן אונם בזב מהור השתא מיהא באונם שכן אונם בזב שהור השתא מיהא באשה קיימינן ואונם באשה לא אשכחן ואיבעית אימא מאי דעתיך למהורי באונם ולממויי בולד אין לך אונם גדול מזה אי הכי נדה נמי נימא זובה זובה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אתה אומר ולד או אינו אלא אונם כשהוא אומר יואשה כי תהיה זבה הרי אונם אמור הא מה אני מקיים זובה זובה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אמר ר"ל אמר קרא תשב סיש לך ישיבה אחרת שהיא כזו ואיזו זו זו קושי בימי זיבה ואימא זו קושי בימי נדה אלא אמר אבוה דשמואל אמר קרא יוממאה שבועים כנדתה ולא כזיבתה מכלל דזיבתה מהור ואיזו זו זו קושי בימי זיבה והשתא דכתיב וממאה שבועים כנדתה דמה למה לי אי לאו דמה הוה אמינא כנדתה ולא כזיבתה ואפילו בשופי קמ"ל שילא בר אבינא עבד עובדא כוותיה דרב כי קא נח נפשיה דרב א"ל לרב אםי זיל יצנעיה ואי לא ציית גרייה הוא סבר גדייה א"ל בתר דנח נפשיה דרב א"ל הדר בך דהדר ביה רב א"ל אם איתא דהדר ביה לדידי הוה אמר לי לא ציית גדייה א"ל ולא מסתפי מר מדליקתא א"ל "אגא איסי בן יהודה דהוא איםי בן גור אריה דהוא איםי בן גמליאל דהוא איםי בן מהללאל אסיתא דנחשא דלא שלים ביה רקבא אי"ל ואנא שילא בר אבינא בוכנא דפרזלא דמתבר אסיתא דנחשא חלש רב אסי עיילוה בחמימי אפקוה מקרירי עיילוה בקרירי אפקוה מחמימי נח נפשיה דרב אסי

אלמה אמרינן לעיל בימי נדה נדה: משב על דמי טהורה ליה למכתב וששים יום וששת ימים דמי טהרה: שהיא כזו. שדמיה טהורים: ואיוו זו. כלומר היכא משכחת זיבה טהורה: זו קושי בימי זיבה. דסמיך אדכתיב דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד: ואפי׳ בשופי. ואפי׳ הפסיק שופי בין קושי ללידה נימא טהורה הואיל ודם בחושי בא: כווסיה דרב. נדה ליומא: לנעיה. הסתר אותו דבר אמור לו שיחזור בו דטהור לגמרי: גרייה. ברי"ש. כלומר גרור ומשוך אותו בדברי טעם וראיות שיחזור בו: גדייה. הכריתו בשמחא כמו (דניאל ד) גודו אילנא: לדידי הוה אמר לי. דתלמידיה אנא: גדייה. שמתיה: מדליקסא. שמא תכוה בגחלתי: אסיסא. משום דשמיה הכי דריש לשמיה הכי: עיילוה בחמימי. חולי חם: קרירי. חולי לוכן:

אזל

ערך לנע בן, ז) [ע' תוס' יומא נב: ד"ה הוא], ם) וויקרא טון, ט) ושסן,

תורה אור השלם

ו. ואשה כי יזוב זוב דמה נדתה תהיה טמאה הוא:

? ואשה כי תהיה וַבָּה דָם יקיה זְּבָּהְ בְּבְשְׁרָהּ שְׁבְעַת יִקיה זְבָּה בְּבְשְׁרָהּ שְׁבְעַת יָמִים תִּדְּיָה וְבָּל בָּה יִטְמָא עַד בָּגַנְעָ בָּה יִטְמָא עַד בָּגַנָע בָּה יִטְמָא עַד בָּעָרָה וִקְּל בִּי הַעָּרָב: ויקרא טו יט ָּיָשֶׁ ב. 3. וְאָם נְקַבָּה תַלֵּד וְטְמְאָה שְׁבָעֵים בְּנָדְּתָה וְשִׁשִׁים יוֹם תַשֵּׁת יְמִים תַשֵּׁב עַל דְּמֵי ויקרא יב ה

הגהות הב"ח

(h) תום' ד"ה גדייה וכו' ואין נראה וכו'. נ"ב נ"ל שאפשר לומר דטעומו סים בתיבת לנעים דאיתא היה בתיבת ננעיה דחיתת בקידושין דף כה דחוא לשון נידוי ע"כ היה סבר דאמנר ליה שיגדיה היינו שינדוחו וק"ל וכן נר' שחוא דעת רש"י כי רש"י ו"ל לא כתב רש"י כי רש"י ו"ל לא כתב וה כלל שטעה בין ר' לד':

תום' הרא"ש אע"ג דלא אתיא ביה לידי זיבה מיהו ד' (יוסי) [יהושע] אומר

רי (יוסי) (יהושע) אומר לילה ויום. ונראה דבסברא פליגי ע"י בקיאין בתולדות דמעיין: חיישיגן שמא תשפה. ומאן דלא חייש משום מילתא דלא שכיח הוא כיון שנפתח הקבר הוא כיון שנפתח הקבר ושופעת דם שתשפה קודם לידה: או ששפתה יום אחד וקשתה וחזרה ושפתה. כדי . נסבה דמרישא שמעינן ליה . דקתני קשתה שנים ושפתה נקטיה דקתני קשתה יום אחד ושפתה יום אחד וחזרה וקשתה סד"א שהשופים שבינתים מוכיח שהשופים שבינונים מוכירו על הקושי דלאו מחמת ולד הואי: **ואימא** זו קושי . שבימי נדה. ונראה דטעמא דריש לקיש משום דמשמע . ליה דטפי איכא לאוקומי . בזיבה משום דאשכחז אונס בוב טהור וישיבה אחת מיעט קרא ולא יותר ותלמודא לא חייש לסברא דיליה כיון דאונס האשה מיהא לא אשכחן: הוא סבר גדייה א"ל בדלי"ת דגושה והוא א"ל בדלי"ת רפויה כלומר משוך אותו בדברים כמו משכו דמתגרמינן . נגודו: **אנא** איסי בן יהודה . רהוא איסי בן גור אר תנא אחד הוא שיש לו ה׳ שמות הללו בערבי פסחים וביומא פ׳ הוציאו לו ועוד חשיב התם יוסף הבבלי ויוסף איש הוצל ולא חשיב

ל) [טמארץ פו. נפיל דון, כ) [יצמות פו.], ג) [לקמן לו:], ד) [לקמן לח:], ס) [לקמן לח:], ו) [עיין ערוך